

ELEGIJE ZA TATU

1.

Tata. Ne otac, japa, stari, ne imenom.
Čisto i jasno, vječno oslanjanje na tatu.

Tata je uvijek tu. Kao u djetinjstvu.

Ne nježnost – oslonac, sigurnost.

Očinska ljubav koju sam primao

U primarnom obliku: sve su drugo

bile druge uloge, drugorazredne i

podređene ovoj, najvišoj od sviju.

A ta nije bila ludilo niti rizik,

niti briga za samoga sebe.

Govorim svojim učenicima:

“Djetinja ljubav je najprije sebična, hoće sve za sebe.

Kasnije djetinja sebičnost guši ljubav i

odbija ljubav jer je vidi kao gušenje.

Ali onog dana kada dijete postane roditelj,

tek toga dana shvati i razumije sve,

svaku riječ i čin svojih roditelja vidi u novom

svjetlu.”

Zato znam. Nema veće ljubavi od roditeljske.

I zato plačem. Jer tata je uvijek bio tu.

A sada ga više nema.

2.

Mogu li pjesmom, rječima,

obredom orječenja, smiriti ovu svoju bol?

Ili, što se s boli čini?

Je li zaborav na tugu ili tugovanje,

lijek? Racionalni čovjek zna da mora koračati,

i to čini. Provodi dane u radu, misli zaokupljenih svakidašnjicom, koncentrirajući se da bi obavio svoje.

I već misli da je lakše, da će proći ono što steže u grlu, u želucu, oko srca.

A onda ga probudi noć:

plače u snovima i ti ga jecaji probude.

Samo je ljuska, vanjski sloj moj

činio uobičajene kretnje, govorio obične

rečenice.

U dubini, sakriven ispod oklopa,

ja sam jecao, a noć je otvorila branu

i bol se razlijeva u ove stihove.

Možda mi je čak i lakše: znam

da mi je ime bol, znam da ga nema,

da će doći praznina i da je ove

suze moraju ispuniti. Ove suze koje

lijem na javi i u snu,

dozivajući ga: tata!

3.

Nije on u potpunosti razumio ovo moje

nagnuće k riječima, noćni posao

u kojem ne nastaje ništa doista korisno:

stol ili stolica, vrata, prozori.

Pa ipak, između dva trenutka žalosti

u kojima ponavljam nikad, nikad više,

u nadi povjerujem da su ove riječi dobre riječi,

kao hrastove daske iz kojih nastaju

prozori i vrata moje duhovne kuće
u koju će jednog dana ipak svratiti
jedan ponosni anđeo-stolar, moj tata,
i mi ćemo se u potpunosti razumjeti
jer nas u svijetu nije spojila slučajnost,
nego bliskost:
iz istog smo materijala nastali i,
ako je on privremeno bolje razumio govor ruku,
a ja glasove i slova, ipak će doći dan
kada će sva naša djela i misli
dobiti jasan i nedvosmislen smisao:
i znat ćemo, i svi oni s kojima
dijelimo isti san, a ne kao danas,
da ništa nije bilo uzalud.

ČETVRTA, POSLIJE UTJEHE DANA, PONOVO

O da sam od drveta izrađen,
a ne od živaca i čuvstava,
Pinokio s čvorom umjesto srca,
sve bi bilo lakše.
Da me moj otac, stolar,
izdjeljao od hrastovine,
ne bih sada danima u sebi
osjećao rast genetske praznine,
neki čudnovat račun s negativnim predznakom
koji me budi noću s pitanjima.
Bio bih drven za tatinu smrt.